

eul_wid: aqy-ad

Ἐπιμενίδης ὁ Κρής · Epimenides of Crete

Oracles and Theological Fragments

Ἀποσπάσματα

Period: Ἀρχαϊκή *Archaic*
Dialect: Ἑπική *Epic (Homeric)*
Domain: Φιλοσοφία *Philosophy*
Format: Συναγωγή *Collection*

tit1-19 EPIIMENIDOU ΘΕΟΓΟΝΙΑ ἢ ΧΡΗΣΜΟΙ. ΚΡΗΤΙΚΑ

- ¹ PAUL. ad Tit. 1, 12 εἶπέν τις ἐξ αὐτῶν, ἴδιος αὐτῶν προφήτης· Κρήτες αἰὲ ψεῦστα ἰ, κακὰ θηρία, γαστέρες ἄργα ἰ. CLEM. Str. I 59 (II 37, 21 St.) τὸν δὲ ἔβδομον οἱ μὲν Περίανδρον εἶναι λέγουσιν τὸν Κορίνθιον οἱ δὲ Ἀνάχαρσιν τὸν Σκύθην οἱ δὲ Ἐπιμενίδην τὸν Κρήτα [ὄν Ἑλληνικὸν οἶδε προφήτην], οὗ μέμνηται ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Τίτον ἐπιστολῇ. HIERON. comm. in ep. ad Tit. VII 606 Migne dicitur autem iste versiculus in Epimenidis Cretensis poetae Oraculis reperiri ... denique ipse liber Oraculorum titulo praenotatur. Vgl. ep. 70 [I 666 M.]: cuius heroici hemistichium postea Callimachus usurpavit [h. 1, 8 Κρήτες αἰὲ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὧ ἄνα, σείο Κρήτες ἐτεκτίναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσὶ γὰρ αἰεῖ]. MAXIM. TYR. c. 38 (p. 439, 14 Hobein = c. 22 p. 224 Dav.) ἦλθεν Ἀθήναζε καὶ ἄλλος Κρής ἀνὴρ ὄνομα Ἐ· οὐδὲ οὗτος ἔσχεν εἰπεῖν αὐτῷ διδάσκαλον ἀλλ' ἦν μὲν δεινὸς τὰ θεῖα, ὥστε τὴν Ἀθηναίων πόλιν κακουμένην λοιμῷ καὶ στάσει διεσώσατο ἐκθυσάμενος· δεινὸς δὲ ἦν ταῦτα οὐ μαθὼν, ἀλλ' ὕπνον αὐτῷ διηγείτο μακρὸν καὶ ὄνειρον διδάσκαλον. c. 10 (p. 110, 13 H. = c. 28 p. 286 Dav.) ἀφίκετό ποτε Ἀθήναζε ἀνὴρ Κρής ὄνομα Ἐ. κομίζων λόγον οὕτως ῥηθέντα πιστεύεσθαι χαλεπόν· <μέσης γὰρ> ἡμέρας ἐν Δικταίου Διὸς τῷ ἄντρῳ κείμενος ὕπνῳ βαθεῖ ἔτη συχνὰ ὄναρ ἔφη ἐντυχεῖν αὐτὸς θεοῖς καὶ θεῶν λόγοις καὶ Ἀληθείαι καὶ Δίκη ἰ.
- ² AEL. n. anim. XII 7 καὶ μέντοι καὶ τὸν Νεμεαῖον λέοντα τῆς σελήνης ἐκπεσεῖν φασί. λέγει γοῦν καὶ τὰ Ἐπιμενίδου ἔπη· καὶ γὰρ ἐγὼ γένος εἰμὶ Σελήνης ἡυκόμοι ο, ἡ δεινὸν φρίξας ἀπεσεῖσατο θῆρα λέοντα· ἐν Νεμέαι δ' ἄγχου σ' αὐτὸν διὰ πότνιαν Ἥραν <θείῃ ἱς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείῃς>. HERODOROS b. Tatian. 28 πῶς οὐκ ἡλίθιον πιθέσθαι τοῖς Ἡροδώρου βιβλίοις περὶ τοῦ καθ' Ἡρακλέα λόγου, γῆν ἄνω κηρύττουσιν [n. τὴν σελήνην] κατεληλυθέναι τε ἀπ' αὐτῆς λέοντα τὸν ὑφ' Ἡρακλέους φονευθέντα;
- ³ ARIST. pol. A 2. 1252b 13 ἡ μὲν οὖν εἰς πᾶσαν ἡμέραν συνεστηκυῖα κοινωνία κατὰ φύσιν οἰκός ἐστιν, οὓς ὁ μὲν Χαρώνδας καλεῖ ὁμοσιπύους, Ἐ. δὲ ὁ Κρής ὁμοκάπνους.
- ⁴ —rhet. Γ 17. 1418a 21 τὸ δὲ δημηγορεῖν χαλεπώτερον τοῦ δικάζεσθαι, εἰκότως, διότι περὶ τὸ μέλλον· ἐκεῖνο δὲ περὶ τὸ γεγονός, ὃ ἐπιστητὸν ἤδη καὶ τοῖς μάντεσιν, ὡς ἔφη Ἐ. ὁ Κρής· ἐκεῖνοσ[?] γὰρ περὶ τῶν ἐσομένων οὐκ ἐμαντεύετο, ἀλλὰ περὶ τῶν γεγονότων, ἀδήλων δέ.

DAMASC. 124 I 320, 17 R. [Eudem fr. 117] τὸν δὲ Ἐπιμενίδην δύο πρώτας ἀρχὰς ὑποθέσθαι Ἀέρα καὶ Νύκτα ..., ἐξ ὧν γεννηθῆναι Τάρταρον, οἶμαι τὴν τρίτην ἀρχήν, ὥς τινα μικτὴν ἐκ τῶν δυεῖν συγκραθεῖσαν, ἐξ ὧν δύο Τιτᾶνας (τὴν νοητὴν μεσότητα οὕτω καλέσαντα, διότι ἐπ' ἄμφω 'διατείνει' τό τε ἄκρον καὶ τὸ πέρας), ὧν μιχθέντων ἀλλήλοις ὠϊὸν γενέσθαι ἐξ οὗ πάλιν ἄλλην γενεὰν προελθεῖν. PHILOD. de piet. 47a, 2 p. 19 ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἐπιμενίδην nām I . ἀναφερομένοις ἔπεισιν] ἐξ Ἀέρος καὶ Νυκτὸς τὰ πάντα συστήναι <ὥσπερ καὶ> Ὅμηρος <ἀποφαί> νετ' Ὠκεανὸν ἐκ Τηθύος τοὺς θεοὺς γεννᾶν <λέγων> · Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν [C 201], <ἑτερόσ> τις δὲ Κρόνον τε καὶ Ῥέαν, οἱ δὲ <Δία καὶ> Ἥραν πατέρα καὶ μητέρα θεῶν νομίζουσιν.

- 6 PAUS. VIII 18, 2 Ἐ. δὲ ὁ Κρῆς εἶναι μὲν καὶ οὗτος θυγατέρα Ὠκεανοῦ τὴν Στύγα ἐποίησε, συνοικεῖν δὲ αὐτὴν οὐ Πάλλαντι, ἀλλὰ ἐκ Πείραντος Ἐχιδναν τεκεῖν, ὅστις δὴ ὁ Πείρας ἐστί.
- 7 PHILOD. de piet. 46b 7 p. 18 G. τὰς Ἀρπ <υἱας θεᾶς> οὔσας ὑπ <ὃ τῶν Βορέου παί> δων ... 18 Ἐπι> μενίδη <ς γὰρ Ὠκε> ανοῦ καὶ Γ <ῆς γεννήμα> τ' εἶναι, π <εἰ δὲ Ῥή> γιον (?) αὐ <τὰς φονευθῆ> ναί (?) φ <ησιν> .
- 8 — —61b 1 p. 46 G. <ἐπιθέσθαι Τυφῶνα εἰρή> κα <σι τῇ βασιλείᾳ> Διός, <ὥς Αἰσχύλος> ἐν Προ <μηθεῖ (V. 351ff.) καὶ Ἀ> κουσίλα <οσ[9 B 7] καὶ Ἐπι> μενίδ <ης καὶ ἄλλοι> πολλοί. <παρ' Ἐπι> μενίδη <δ' ἀναβάς> Τυφῶν <καθεύδον> τος Διὸς <ἐπὶ τὸ βα> σίλειον, ἐ <πικρα> τῆς <ας δὲ τῶν πυλῶν> καθι <κέσθαι μὲν ἔσω> , παρα <βοηθήσας δὲ> ὁ Ζεὺς <καὶ τὸ βασίλει> ον ἰδῶ <ν ληφθὲν κτεῖ> ναι λέγ <εται κεραυνῶι> .
- 9 — —92, 24 p. 43 G. καὶ τὰς Ἀρπυίας τὰ μῆ <λα φ> υλάττειν Ἀκο <υσίλ> αος [9 B 5], Ἐ. δὲ καὶ τοῦτο καὶ τὰς αὐτὰς εἶναι ταῖς Ἑσπερίσι ν.
- 10 PLUT. Sol. 12 τὸ δὲ μέγιστον, ἰλασμοῖς τισι καὶ καθαρμοῖς καὶ ἰδρύσεσι κατοργιάσας καὶ καθοσιώσας τὴν πόλιν ὑπήκοον τοῦ δικαίου καὶ μᾶλλον εὐπειθῆ πρὸς ὁμόνοιαν κατέστησε. λέγεται δὲ τὴν Μουνιχίαν ἰδὼν καὶ καταμαθὼν πολὺν χρόνον εἰπεῖν πρὸς τοὺς παρόντας, ὡς τυφλὸν ἐστὶ τοῦ μέλλοντος ἄνθρωπος· ἐκφαγεῖν γὰρ ἂν Ἀθηναίους τοῖς αὐτῶν ὁδοῦσι ν , εἰ προήιδεσαν ὅσα τὴν πόλιν ἀνιάσει τὸ χωρίον [s. I 28, 39ff.].
- 11 —def. orac. 1 p. 409 E ἀετούς τινας ἢ κύκνους ... μυθολογοῦσιν ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς γῆς ἐπὶ τὸ μέσον φερομένους εἰς ταῦτο συμπεσεῖν Πυθοῖ περὶ τὸν καλούμενον ὁμφαλόν· ὕστερον δὲ χρόνῳ τὸν Φαίστιον Ἐπιμενίδην ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ καὶ λαβόντα χρησμὸν ἀσαφῆ καὶ ἀμφίβολον εἰπεῖν· οὔτε γὰρ ἦν γαίης μέσος ὁμφαλὸς οὔτε θαλάσσης· εἰ δὲ τις ἔστ ι , θεοῖς δῆλο ς , θνητοῖσι δ' ἄφαντο ς.
- 12 SCHOL. APOLL. RHOD. II 1122 τούτους δὲ Ἡρόδωρός [FGrHist. 31 F 39 I 223] φησιν ἐκ Χαλκιοῦ τῆς Αἰήτου θυγατρὸς, Ἀκουσίλαος [8 B 25] δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς Μεγάλαις Ἑοίαις [fr. 152 Rz. 2] φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου. καὶ οὗτος [Apoll. II 1155f.] μὲν φησιν αὐτοὺς τέσσαρας Ἄργο ν , Φρόντι ν , Μέλαν α , Κυτίσωρο ν. Ἐ. δὲ πέμπτον προστίθησι Πρέσβων α.
- 13 SCHOL. APOLL. RHOD. III 242 Ἐ. δὲ φησι Κορίνθιον τῷ γένει τὸν Αἰήτην, μητέρα δὲ αὐτοῦ Ἐφύραν φησί.
- 14 —IV 57 Ἐ. δὲ αὐτὸν παρὰ θεοῖς διατρίβοντα ἐρασθῆναι φησι τῆς Ἥρας· διόπερ Διὸς χαλεπήναντος αἰτήσασθαι διὰ παντὸς καθεύδειν.
- 15 SCHOL. EURIP. Phoen. 13 Ἐ. Εὐρύκλειαν τὴν Ἐκφαντός φησιν αὐτὸν γεγαμηκέναι, ἐξ ἧς εἶναι τὸν Οἰδίποδ α.

—Rhes. 36 Ἐ. δὲ Καλλιστοῦς καὶ Διὸς παῖδας γεγενῆσθαι Πᾶνα καὶ Ἀρκάδα διδύμου ς. SCHOL. THEOCR. AMBR. I 3 p. 28 W. Ἐ. δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν Διὸς καὶ Καλλιστοῦς Πᾶνα καὶ Ἀρκάδα διδύμου ς.

17 SCHOL. PIND. OL. I 127 τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολομένων μνηστήρων καὶ Ἡσίοδος [fr. 147 Rz.] καὶ Ἐ. συμμαρτυρεῖ.

18 — —VII 24 Ἡρόφιλος δὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης τὴν Ῥόδον εἶναί φησιν, Ἐ. δὲ αὐτὴν Ὠκεανοῦ γενεαλογεῖ, ἀφ’ ἧς τὴν πόλιν ὠνομάσθαι.

19 SCHOL. SOPHOCLE. Oed. Col. 42 Ἐ. Κρόνου φησὶ τὰς Εὐμενίδας ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσοῦ Ἀφροδίτη Μοῖραι τ’ ἀθάνατοι καὶ Ἐρινύες αἰολόδορο ι.

tit20-25 ΚΡΗΤΙΚΑ

20 DIODOR. V 80 ἐπεὶ δὲ τῶν τὰ Κρητικὰ γεγραφότων οἱ πλεῖστοι διαφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους, οὐ χρὴ θαυμάζειν, ἐὰν μὴ πᾶσιν ὁμολογούμενα λέγωμεν· τοῖς γὰρ τὰ πιθανώτερα λέγουσι καὶ μάλιστα πιστευομένοις ἐπηκολουθήσαμεν, ἃ μὲν Ἐπιμενίδῃ τῷ θεολόγῳ προσσχόντες, ἃ δὲ Δωσιάδῃ καὶ Σωσικράτῃ καὶ Λαοσθενίδαι.

21 ARAT. 163. 164 Αἰξ ἱερή, τὴν μὲν τε λόγος Διὶ μαζὸν ἐπισχεῖν· Ὠλενίην δὲ μιν Αἶγα Διὸς καλέουσ’ ὑποφῆτα ι.

22 — 30εῖ ἐτεὸν δὴ, Κρήτηθεν κεῖναί γε Διὸς μεγάλου ἰότητι οὐρανὸν εἰσανέβησαν, ὃ μιν τότε κουρίζοντα δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίῳ ἄντρῳ ἐγκατέθεντο καὶ ἔτρεφον, εἰς ἐνιαυτὸν Δικταῖοι Κούρητες ὅτε Κρόνον ἐψεύδοντο.

23 SCHOL. ARAT. 46 [349, 23 M.] φέρεται δὲ περὶ τοῦ Δράκοντος Κρητικὸς μῦθος, ὡς ἄρα ἐπιόντος ποτὲ τοῦ Κρόνου ὁ Ζεὺς εὐλαβηθεὶς ἑαυτὸν μὲν εἰς δράκοντα μετεμόρφωσε, τὰς δὲ τροφούς εἰς ἄρκτους καὶ ἀπατήσας τὸν πατέρα μετὰ τὸ προλαβεῖν τὴν βασιλείαν τὸ συμβὰν ἑαυτῷ τε καὶ ταῖς τροφοῖς τῷ ἀρκτικῷ ἐνεστήριξε κύκλῳ.

24 [ERATOSTH.] catast. 27 Αἰγοκέρω ς. οὗτός ἐστι τῷ εἶδει ὅμοιος τῷ Αἰγίπανι· ἐξ ἐκείνου γὰρ γέγονεν· ἔχει δὲ θηρίου τὰ κάτω μέρη καὶ κέρατα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· ἐτιμήθη δὲ διὰ τὸ σύντροφος εἶναι τῷ Διί, καθάπερ Ἐ. ὁ τὰ Κρητικὰ ἱστορῶν φησιν, ὅτι ἐν τῇ Ἰδῇ συνῆν αὐτῷ, ὅτε ἐπὶ τοὺς Τιτᾶνας ἐστράτευσεν· οὗτος δὲ δοκεῖ εὐρεῖν τὸν κόχλον, ἐν ᾧ τοὺς συμμαχοὺς καθώπλισε, διὰ τὸ τοῦ ἤχου Πανικὸν καλούμενον, ὃ οἱ Τιτᾶνες ἔφυγον. παραλαβὼν δὲ τὴν ἀρχὴν [Zeus] ἐν τοῖς ἄστροις αὐτὸν ἔθηκε καὶ τὴν Αἶγα τὴν μητέρα. διὰ δὲ <τὸ> τὸν κόχλον <εὐρεῖν> ἐν τῇ θαλάσῃ παράσημον ἔχει ἰχθύος <οὐράν> .

25 —5 (Marc.) p. 5, 21 Olivieri (περὶ τοῦ Στεφάνου) οὗτος λέγεται ὁ τῆς Ἀριάδνης ... ὃ τε τὰ Κρητικὰ γεγραφὼς λέγει, <ὅτι> ὅτε ἦλθε Διόνυσος πρὸς Μίνω φθεῖραι βουλόμενος αὐτήν, δῶρον αὐτῇ τοῦτον δέδωκεν, ᾧ ἠπατήθη ἡ Ἀριάδνη. Ἡφαίστου δὲ ἔργον εἶναί φασιν ἐκ χρυσοῦ πυρώδους καὶ λίθων Ἰνδικῶν ... ἐν δὲ τοῖς ἄστροις ὕστερον αὐτὸν τεθηκέναι.

26 LAUR. LYD. de mens. IV 17 οἱ δὲ περὶ Ἐπιμενίδην ἄρρενα καὶ θήλειαν ἐμύθευσαν τοὺς Διοσκόρους, τὸν μὲν αἰῶνα ὥσπερ μονάδα, τὴν δὲ φύσιν ὡς δυάδα καλέσαντες· ἐκ γὰρ μονάδος καὶ δυάδος ὁ πᾶς ζωογονικὸς καὶ ψυχογονικὸς ἐξεβλάστησεν ἀριθμός.